

Josefien De Egel - Toekomstbomen

Ah, de lente! Dat werd tijd! Josefien gaapt haar winterslaapje uit haar stekels. Er gaat toch echt niets boven wakker worden in de zon, bij het vrolijke geluid van een groepje overenthousiaste krekels.

Wat is er trouwens heerlijker dan het park in de lente, denkt ze mijmerend, terwijl ze tussen loopschoenen door haar weg zoekt naar de vijver. Wat zou ze eens doen vandaag? Een wandelingetje? Een toertje met een waterfiets? Nee, ze wist dat ze een ander taakje had. Wat, dat herinnerde ze zich niet meer. Maar er was vast en zeker iets!

Schat! Schat! Haar man Victor. Wat was die plots in paniek!
Josefien! Josefien! – Wat zou er toch zijn? Zo opgewonden had ze hem nog nooit gezien!

Schat! Eindelijk! Hier ben je! Ben je klaar? Want er staat veel op ons programma.

Ben je klaar, ben je klaar?

Waarvoor? Vroeg Josefien? Wat moet er dan gebeuren!

Maar schat toch! Morgen opent onze Zomerbar!

Josefien weet het meteen terug. Natuurlijk! De de zomerbar op het plein voor het park, met extra danspodium op de brug!

Gelukkig is de beverbrigade mooi op tijd, met hun zagen en boren en hamers en bijlen – het hele team is al in de weer. Want die grote eik in het midden van het plein – die moet zo snel mogelijk neer. Ah ja, die staat in de weg van de podiums en de discobar. En ook de dansvloer kan veel groter, zonder die vervelende boom daar.

“Wacht eens even allemaal! Zet meteen een stapje achteruit!” Een stadsduif. Met zo’n stadspin op haar veren en een strenge blik om haar bek. “Stap van die boom vandaan. En leg die bijl maar weer in de camionette! Aan de schors van dit exemplaar wordt niet geraakt! Dat is verboden. Bij de wet!”

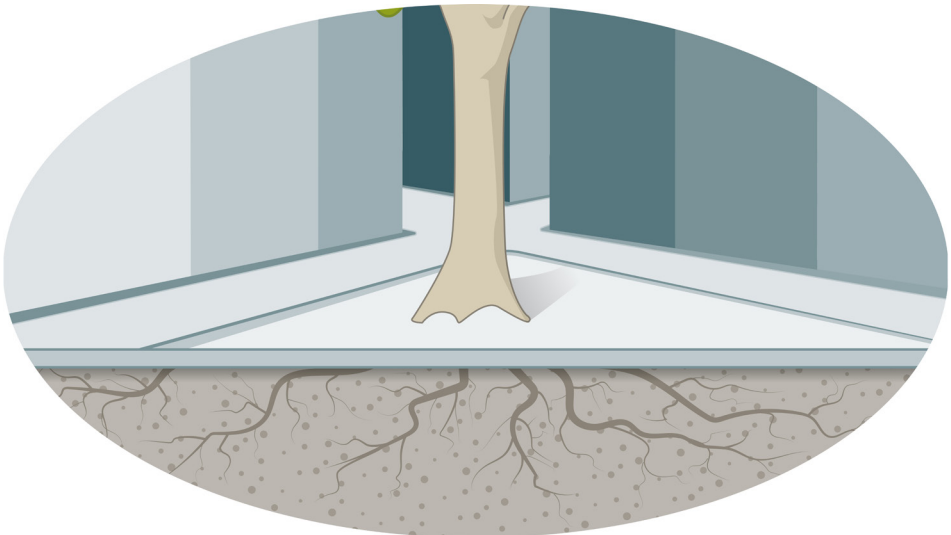
Victor ging meteen de tegenaanval in. “Maar mevrouw, mevrouw wierp hij ertussenin

Die boom staat keihard in de weg, dat ziet u net zo goed. Die moet neer en in de versnipperaar, hij moet van dit pleintje weg. En liefst voorgoed.”

De stadsduif was niet onder de indruk. Integendeel. Ze hield nu nog meer voet bij stuk.

“Dat zal niet gaan mijnheer, en wel om deze reden. Dit is een toekomstboom, en zo’n exemplaar omhakken moet altijd worden vermeden. Weet u niet dat de takken en de blaadjes van deze eik voor extra schaduw en afkoeling zorgen? Waar gaat u anders schuilen als het dertig graden wordt overmorgen? En ze zuivert ook de lucht van koolstofdioxide en fijn stof. Nee, zo’n kracht hebben nog geen tien kleine boompjes tegelijk. Deze bomen moet je koesteren en verzorgen. Niet omhakken voor een of ander feestje in de wijk.”

“Dit specifieke exemplaar staat hier trouwens al sinds 1981. En geef nu toe. Die uitbundige kruin, en al die vogelnestjes, vindt u die niet prachtig? Ik weet het, ik zeg het u nogal fel. Maar die groene rijkdom moeten we kost wat kost bewaren. Boven de grond, en eronder, want ook daar is het belangrijk dat we genoeg vrije ruimte vrijwaren. Voor de wortels, weet u wel.”

Josefien legde haar arm om Victor en begon hem wat te sussen. “Stil maar schat. Die mevrouw hier heeft gelijk. Ik hoorde het zonet ook van de mussen en de gaaien. Die bomen zijn veel te belangrijk. Dat vinden zelfs de kraaien.”

“We vinden daar toch wel iets op? Kijk, die banken kunnen ook gewoon rond de stam. En in de takken hangen we van die gezellige lichtjes. En ik bel de boomfanfare op, uit Berendrecht. En we vragen de stadsdichter met zijn vrolijke gedichtjes.

Ja, ik zie het al helemaal voor me, ze ze zacht. Een zomerbar onder de takken. Met cocktails en dansmuziek tot diep in de nacht. Daar komt gegarandeerd heel de stad naar afzakken.

